

2. Зміна інформаційного середовища значно впливає на бібліотеку як соціальний та виробничий інститут. Необхідно завжди враховувати зміни, які зазнає інформація під час безперервного розвитку технологій, оскільки інформаційні джерела є основним виробничим ресурсом бібліотечної діяльності

3. У процесі розвитку та масштабного поширення нових технологій кардинально змінюється діяльність бібліотек. Інформаційні технології істотно впливають на всі виробничо-технологічні цикли бібліотечної діяльності (комплектування, обробка, каталогізація, організація доступу до ресурсів тощо).

4. Інформаційні умови, що динамічно змінюються, вимагають від бібліотек розробки нових підходів до визначення стратегій технологічного розвитку, які б відповідали завданням бібліотеки та потребам її користувачів.

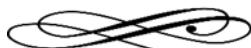
5. За допомогою нових інформаційних технологій бібліотека може стати потрібним інформаційним джерелом для дистанційних користувачів будь-яких категорій. В сучасних умовах бібліотека має потенціал не тільки для вдосконалення якості інформаційного обслуговування, а й для розвитку професійної взаємодії.

Отже, відбувається переосмислення функцій бібліотеки і перехід від управління масивами документів до управління потоками інформації. Поступово бібліотека перетворюється із сховища друкованих документів в автоматизований бібліотечно-інформаційний центр, що забезпечує доступ до інформації, незалежно від місця її зберігання, і стає справжнім навігатором у світі інформаційних продуктів і послуг.

Завдання бібліотеки, як і раніше, полягає у задоволенні інформаційних потреб користувачів, проте сьогодні можна помітити тенденцію використання нових форм взаємодії, підвищення комфортності і посилення персоналізації їх обслуговування. Користувачі прагнуть отримання всього комплексу сучасних інформаційних послуг, і бібліотека повинна надавати їх.

Список використаних джерел

1. Кобзаренко А. Бібліотеки: нові часи, нові можливості. *Бібл. планета*. 2012. № 2. С. 30–32.
2. Ніколаєв І. В., Криворучко Н. В. Використання сучасних інформаційних технологій у роботі бібліотек. *Наукові праці Кіровоградського національного технічного університету. Економічні науки*. 2015. Вип. 27. С. 294–301.

Разно Катерина Сергіївна

(наук. керівник – д-р наук із соц. ком., професор Тур О. М.)

Кременчуцький національний університет імені Михайла Остроградського, м. Кременчук

МЕХАНІЗМИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ ІНФОРМАЦІЙНО-АНАЛІТИЧНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ

З наявних у науковій літературі визначень поняття «механізм державного управління» акцентуємо увагу на таких:

– сукупність певних складових елементів, що створюють організаційну і методологічну основу процесів державного управління [1];

– сукупність і логічний взаємозв'язок соціальних елементів, процесів і закономірностей, за допомогою яких суб'єкт державного управління поєднує потреби, інтереси і цілі суспільства в українських впливах, закріплює їх у своїх управлінських рішеннях і практично впроваджує у життя, спираючись на державну владу [2].

Із наявного в науковому дискурсі переліку механізмів державного управління важливими були ті визначення, що могли б уважатися базовими для державного управління інформаційно-аналітичною діяльністю органів виконавчої влади. З метою забезпечення об'єктивності вибору базових елементів механізму державного управління інформаційно-аналітичною діяльністю органів виконавчої влади було застосовано метод експертного оцінювання. На думку більшості експертів, такими елементами є: політико-правовий, організаційно-адміністративний та соціально-комунікаційний. Розглянемо їх детальніше.

Політико-правовий механізм державного управління інформаційно-аналітичною діяльністю органів виконавчої влади – це сукупність політик (політичних стратегій) та правових засобів, за допомогою яких держава здійснює політичний та правовий вплив на процес інформаційно-аналітичної діяльності органів виконавчої влади в бажаному напрямі. Складовими структури політико-правового механізму державного управління інформаційно-аналітичною діяльністю органів виконавчої влади є: державна інформаційна політика; нормативно-правові документи, що регламентують інформаційно-аналітичну діяльність органів виконавчої влади; методи та способи їх правового регулювання; правовідносини в цій сфері та ін. Важливо знати, що під державною інформаційною політикою розуміється сукупність основних напрямів і способів діяльності держави з одержання, використання, поширення та зберігання інформації. Політичні стратегії спрямовані насамперед на забезпечення доступу громадян до інформації; створення національних систем і мереж інформації; зміцнення матеріально-технічних, фінансових, організаційних, правових і наукових основ інформаційної діяльності; забезпечення ефективного використання інформації; сприяння постійному оновленню, збагаченню та зберіганню національних інформаційних ресурсів; створення загальної системи охорони інформації; сприяння міжнародному співробітництву в галузі інформації і гарантування інформаційного суверенітету України, розвитку інформаційного суспільства тощо. Щодо нормативно-правих актів, то вони обслуговують нормативну основу політико-правового механізму державного управління інформаційно-аналітичною діяльністю органів виконавчої влади, а їх основні функції полягають переважно у тому, щоб увести в правову систему нові юридичні норми, забезпечити їх зміну або скасування, підвищити ефективність їх дії [3]. Також зазначимо, що до нормативно-правових актів (законів, підзаконних актів) приєднуються акти, у яких дається їх офіційне роз'яснення, тлумачення [4; 5]. Правове ж регулювання характеризується насамперед методами і способами регулювання. У теорії правового регулювання прийнято виокремлювати два методи правового впливу: 1) метод децентралізованого регулювання, що побудований на координації цілей й інтересів у суспільних відносинах і який застосовується у сфері галузей приватно-правового характеру; 2) метод централізованого, імперативного регулювання, що базується на відносинах субординації між учасниками суспільних відносин [6].

Якість правового регулювання у сфері інформаційно-аналітичної діяльності органів виконавчої влади полягає в тому, щоб: визначити загальне коло суб'єктів інформаційно-аналітичної діяльності органів виконавчої влади, на які вона поширює свою дію; установити зміст відносин (зміст поведінки суб'єктів), а також об'єкти правовідносин; визначити обставини, в яких суб'єкти інформаційно-аналітичної діяльності органів виконавчої влади повинні керуватися цим правилом поведінки; розкрити саме правило поведінки вказівкою на права й обов'язки учасників відносин, що регулюються, характер їх зв'язку між собою, а також державно-примусові заходи, які застосовуються до осіб у разі невиконання ними юридичних обов'язків.

Адміністративна ж складова організаційно-адміністративного механізму державного управління пронизує всі відносини у сфері державного управління і є сукупністю прийомів впливів, заснованих на використанні об'єктивних організаційних відносин між державними службовцями та загальноорганізаційних принципів управління. Учені (В. Малиновський та ін.) вказують на те, що характерними особливостями адміністративного механізму є такі: прямий вплив на керований об'єкт шляхом установлення його повноважень (прав та обов'язків); односторонній вибір суб'єктом управління найближчої та кінцевої мети, завдань управлінського процесу, порядку, термінів їх виконання об'єктом, ресурсного забезпечення, умов виконання завдань на кожному конкретному етапі; юридична обов'язковість активів управління (указів, постанов, рішень,

розпоряджень, наказів і резолюцій), невиконання яких розглядається як порушення обов'язків та може спричинити не лише адміністративну чи дисциплінарну відповідальність, а й кримінальну [7]. Отже, за допомогою адміністративного механізму суб'єкт виконавчої влади здійснює управлінський вплив на об'єкт шляхом використання адміністративних форм управління. Адміністративний механізм зазвичай кваліфікують як спосіб або засіб впливу на діяльність підприємств, установ та організацій, посадових осіб та громадян шляхом прямого встановлення їхніх прав та обов'язків через систему наказів. Суб'єкт регулювання в межах своєї компетенції ухвалює управлінське рішення, юридично обов'язкове для об'єкта управління. Такий управлінський вплив виходить безпосередньо з владної природи управління – так реалізується виконавча влада. Без використання адміністративного механізму неможливе досягнення мети впорядкувального впливу на поведінку різних учасників управлінських суспільних відносин. Адміністративний механізм здійснюється через такі засоби: ліцензування, стандартизацію, сертифікацію та візову стратегію. Щодо інформаційно-аналітичної діяльності органів виконавчої влади, ми підтримуємо думку вчених (Н. Гостева та ін.) про потребу висунення певних ліцензійних умов для здійснення цієї діяльності; проведення сертифікації послуг з метою захисту прав і законних інтересів громадян, юридичних осіб і держави – споживачів цих послуг; стандартизації професійної діяльності на назву робіт – Інформаційна аналітика в органах виконавчої влади.

Ключовими питаннями, що підпадають під вплив організаційно-адміністративного механізму державного управління інформаційно-аналітичною діяльністю органів виконавчої влади, є:

- задоволення інформаційних потреб громадян, юридичних осіб і держави, тобто: а) рівень урахування етносоціокультурних та психолінгвістичних особливостей споживачів (суб'єкти державного управління, громадяни та ін.) інформаційних послуг; б) рівень якості підготовлених інформаційно-аналітичних продуктів / послуг, що виробляються та надаються органами виконавчої влади; в) рівень дотримання принципів моралі, науковості, достовірності, актуальності тощо в інформації, що подається за результатами інформаційно-аналітичної діяльності органів виконавчої влади;

- поширення інформаційно-аналітичних продуктів / послуг, що виробляються і надаються органами виконавчої влади засобами медіа- та інформаційно-комунікаційними технологіями, а саме: а) рівень поширення інформаційних продуктів / послуг що виробляються органами виконавчої влади, зокрема в наукових виданнях, ЗМІ, інтернеті і тощо.; б) рівень дотримання органами виконавчої влади морально-етичних норм та стандартів у сфері застосування публічної інформації; в) рівень урахування органами виконавчої влади розвиненості інформаційної сфери суспільства, сегментації та тенденцій розвитку інформаційного ринку; г) рівень достатності застосування медіа- та інформаційно-комунікативних технологій органами виконавчої влади при поширенні інформаційно-аналітичних продуктів / послуг; д) рівень компетентності дій органів виконавчої влади в умовах інформаційно-психологічних операцій та війн; е) кількість проєктів і програм, спрямованих на забезпечення зворотного зв'язку з громадянами, профінансованого органами виконавчої влади.

Під інформаційно-комунікаційними технологіями будемо розуміти такі технології, дають змогу людині сприймати, створювати і передавати інтерактивними методами повідомлення в різних віртуальних семіотичних середовищах. Саме мережева взаємодія в інформаційному суспільстві йде шляхом підвищення інтенсифікації продуктивності інформаційної праці через зростання її кількісних показників ефективності.

Отже, поняття «механізми державного управління інформаційно-аналітичною діяльністю органів виконавчої влади» є базовим при формуванні управлінського впливу, що реалізується системою державного управління, тож воно потребує подальшого детального розгляду і дальшої конкретизації щодо можливостей застосування у сфері інформаційно-аналітичної діяльності органів виконавчої влади.

Список використаних джерел

1. Юзьков Л. П. Социальный и государственно-правовой аспекты управления. Киев : Лыбидь, 1972. 48 с.

2. Антонова О. В., Дрешпак В. М. Інформаційно-аналітична сфера державно-управлінської діяльності на місцевому рівні: структура та функції. URL: <http://www.academy.gov.ua/ej/ej5/txts/07aovrsf..htm>

3. Коротич О. Б. Державне управління регіональним розвитком України: монографія. Харків: Вид-во ХарPI НАДУ «Магістр», 2006. 220 с.

4. Закон України «Про друковані засоби масової інформації (пресу) в Україні» № 2783-III від 16.11.92 р. *Відомості Верховної Ради України*. 1993. № 1. С. 1. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2782-12>

5. Закон України «Про електронні документи та електронний документообіг» № 851-IV від 22.05.2003 р. *Відомості Верховної Ради України*. 2003. № 36. С. 275. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/851-15>

6. Кельман М. С. Загальна теорія держави і права : [підручник]. Львів: Новий світ–2000, 2007. 584 с.

7. Словник термінів і понять з державного управління / уклад. В. Я. Малиновський. Київ: Центр сприяння інституційному розвитку державної служби, 2005. 254 с.

Горбань Ольга Дмитрівна

(наук. керівник – канд. філол. наук, доцент Чередник Л. А.)

Національний університет «Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка», м. Полтава

ШЛЯХИ ОПТИМІЗАЦІЇ РОБОТИ ВЕБСАЙТУ

На сьогодні практично кожна організація має власний вебсайт. В умовах використання сучасних інформаційних технологій – це необхідний чинник існування, що дає змогу розширити поле рекламної діяльності і у такий спосіб привернути додаткових клієнтів.

Великий тлумачний словник української мови подає таке визначення вебсайту – це «сторінка для викладення інформації зі своєю адресою в Інтернеті» [2, с. 1291]. Вебсайт – це сукупність вебсторінок, доступних у мережі «Інтернет», які об'єднані як за змістом, так і навігаційно; сукупність електронних документів (файлів) приватної особи чи організації в комп'ютерній мережі, що об'єднані однією адресою (доменним ім'ям або IP-адресою) [1].

Щодо вебсайтів виокремлюють три основні погляди науковців:

1. Вебсайт є програмою для ЕОМ, тобто об'єктивною формою представлення сукупності даних і команд, призначених для функціонування електронних обчислювальних машин (ЕОМ) та інших комп'ютерних пристроїв з метою отримання певного результату.

2. Вебсайт – база даних, тобто об'єктивна форма представлення й організації сукупності даних (наприклад статей, розрахунків), систематизованих так, щоб ці дані могли бути знайдені та оброблені за допомогою ЕОМ.

3. Вебсайт – особливий, ні нащо не схожий вид інформації чи комплексний об'єкт, який складається з інформації різних видів [3, с. 30].

Список основних способів для поліпшення сайту, які є актуальними та практичними для будь-якого сайту в інтернеті:

1. Технічний аудит

Сайт можна порівняти з приватним будинком – завжди потрібно стежити за працездатністю всіх систем і завжди є потреба у тому, щоб щось полагодити або покращити. Тому аудит технічного стану будь-якого проекту варто проводити регулярно. Завжди краще, якщо першими помітили помилку саме ви, а не відвідувачі або роботи пошукових систем.

2. Оновлення дизайну